

TRÁI TIM RẪN

Đầu năm khai... máy, tôi gõ lên bàn phím để kể ra đây hầu các quý ông “Việt kiều” một chuyện có thật “chăm phần chăm” đã xảy ra với chính tôi mà, nếu không nhờ một chút may mắn nào đó, chẳng hạn như có... bà độ, chẳng hạn như có quý nhơn phù hộ vân vân, thì giờ này tôi đang ở... bên kia thế giới, chứ không phải đang ngồi gõ để gởi đến các quý ông chuyện rùng rợn mà tôi xém bị toi mạng. Tôi chỉ viết riêng cho các quý ông “Việt kiều” đọc là vì món ăn mà tôi sắp viết đây, chỉ có các quý ông là thích thôi. Và, tôi chỉ viết riêng cho các quý ông “Việt kiều” nào mà sau vài mươi năm chưa một lần trở lại quê nhà, để lưu ý.

Trước khi tôi bước chân xuống con tàu nhỏ cũng ở Bến Cảng Sài Gòn để ra đi tìm đường cứu nước, tôi có quen ông chủ nhà hàng chuyên bán món “đặc sản” Rắn Hồ Mang rất nổi tiếng của Sài Gòn. Quán có tên là Tri Kỷ, tọa lạc trên đường Võ Di Nguy, đoạn qua khỏi ngã tư Phú Nhuận và nằm hướng bên tay phải trên đường đi lên Ngã Ba Chú Ía. Đó là quán chánh gốc có từ trước ngày dẹp tiệm. Nghĩa là có từ trước ngày Xuống Hồ Cả Nước. Trước ngày tôi từ giã thiên đàng, tôi đã cùng với vợ chồng nghệ sĩ Ngọc Đức & Phương Hồng Ngọc đến quán Tri Kỷ này để thưởng thức xem món rắn Hồ Mang ngon cỡ nào mà ông chủ quán cứ gặp tôi ở bất cứ nơi nào là ông luôn quảng cáo về món ăn đó, vậy mà tôi cũng chưa có dịp ghé đến. Tôi không nhớ con rắn được quán của ông chế biến thành những món ăn gì nhưng tôi chỉ thích ăn món súp rắn hầm với thuốc bắc, gọi là cho biết mùi vị rắn ra sao mà thôi. Chủ ý của tôi là chỉ muốn uống cho biết rượu rắn như thế nào mà ông chủ đã quảng cáo với tôi là:

- Bảo đảm công hiệu một... chăm phần chăm.

Mặc dù lúc đó tôi vẫn đang còn độc thân... tại chỗ nhưng, tôi muốn thử xem thứ rượu đó nó công hiệu thật không và công hiệu như thế nào mà đêm đêm các quý ông vẫn kéo đến đây ngồi đầy các bàn. Tôi cần lưu ý các quý ông một điều là ngày đó quán Tri Kỷ này không hề có món nuốt sống trái tim con rắn. Tôi cũng không thấy quán lấy mật và máu rắn để pha rượu... như đạo sau này người ta mới nghĩ ra để câu khách. Hay, cũng có thể có nhưng ông chủ quán đã bỏ qua mục đó vì biết tôi không thích.

Ông chủ quán cầm chai rượu một lít đem đến bàn tôi và chỉ vô bốn chữ: U, Ô, B, K rồi bắt đầu... quảng cáo:

- Bốn chữ này có nghĩa là Ông Uống Bà Khen. Con rắn Hồ và bốn con rắn (tác giả quên mất tên) cùng với một con Bìm Bịp, sau khi tất cả được lấy hết bộ đồ lòng ra liền đem “sao” trong cái nồi bằng đất cho đến khi khô lại. Sau khi “sao” xong liền úp cái nồi đất xuống cho mấy con rắn và con Bìm Bịp tiếp giáp với đất gọi là để khử thổ khoảng độ ba tiếng đồng hồ thì đem để tất cả các con đó vô trong cái hũ lớn đã có sẵn thang thuốc bắc “gia truyền” trong hũ rồi.

Sau đó chỉ việc chế vô trong hũ khoảng năm lít rượu trắng loại ngon nhất. Tôi thường ngâm với rượu nếp Hóc Môn. Ngâm rượu tối thiểu phải là sáu tháng mới đem ra dùng, nếu lâu hơn nữa thì càng tốt. Chú cứ uống thử đi rồi sẽ thấy lời tôi nói. Và lại quán mình cũng gần Ngã Ba Chú Ía quá mà, lo gì chứ. Phải vậy không chú?

Ông hỏi mà như không phải hỏi vì ông không đợi câu trả lời mà ông nhường nhường đôi chân mày và cười lên sáng sặc ra điều tâm đắc với câu nói và với thứ rượu “nổi tiếng” mà khắp Sài Thành ngày đó chỉ có quán của ông mới nổi tiếng mà thôi.

Thưa các quý ông, hôm đó tôi uống cũng khá nhiều rượu và ăn hai chén súp rắn hầm với thuốc bắc, vậy mà uống công toi thôi các quý ông ạ. Tôi xác nhận với các quý ông là tôi đã được ông chủ quán cho uống thứ rượu Nhất, nghĩa là thứ nguyên chất chăm phần chăm để lâu gần cả năm mà ông để dành riêng cho ông mà thôi chứ không bán. Nhưng, có lẽ rượu rắn kỵ với máu của tôi hay sao đó mà tôi chẳng thấy ép phê cái con... rắn nào cả. “Rắn” vẫn ngủ im trong quần chúng. “Rắn” không hề nhúc nhích và cũng không hề ngóc đầu lên cao hay phùng mang cho oai để tôi đem nhất một em nào đó ở Ngã Ba Chú Ía cho em xanh mặt chơi coi ra sao. Thật là uống công quá các quý ông ơi.

Rồi thời gian cứ tiếp tục trôi qua và trôi mãi mà tôi thì cũng quên luôn chuyện uống rượu rắn hôm đó. Cho đến những năm đầu thập niên 1990 tôi trở về lại Việt Nam và, cũng vào dịp đầu xuân. Người bạn cùng về với tôi lần đó bất thần đề nghị là ngay tối hôm đến Sài Gòn sẽ đãi các bạn ở trong nước món rắn Hồ Mang ở nhà hàng Tri Kỷ. Nhưng, quán Tri Kỷ xưa nay không còn nữa mà có quán Tri Kỷ mới tọa lạc ở góc đường Công Lý và góc đường... (tôi quên tên mất rồi) và cũng thuộc quận Phú Nhuận. Quán Tri Kỷ này là quán của cán bộ vườn, vì hôm đó ông chủ “diện” bộ bà ba đen ra tiếp chúng tôi. Trong lúc chờ mấy chú phục vụ đi bắt rắn thì tôi đem chuyện uống rượu rắn năm xưa ra kể cho các bạn ngồi cùng bàn nghe. Một người lớn tuổi trong đám tỏ ra có kinh nghiệm đầy mình nên nói:

- Rượu đó bây giờ ít ai uống vì nhà hàng thường đổ thêm vô không biết là bao nhiêu rượu. Anh nghe tôi kỳ này anh hãy thử nuốt sống trái tim rắn rồi sau đó uống rượu có pha máu và mật rắn, tôi bảo đảm không ép phê tôi chết liền.

Những người ngồi cùng bàn lần lượt kể trước người sau đều lên tiếng xác nhận câu nói của người lớn tuổi là đúng và khuyến khích tôi hãy mạnh dạn lên. Đừng sợ!

Tôi nghĩ, thử thì thử chứ có sợ gì đâu. Thử một lần thì có chết thằng Tây nào đâu mà sợ. Nếu chẳng may có chết là chết thằng ngu này thôi.

Con rắn Hồ Mang lớn sau khi được người sát thủ cho lìa đầu khỏi thân mình, anh ta liền nắm thẳng con rắn và dốc ngược lại để cho bao nhiêu máu chảy hết vô bình rượu. Rồi anh ta gấp con rắn lại làm đôi và lấy tay nắn nắn ngay chỗ khoảng giữa con rắn và rồi anh ta lấy con dao xẹt một cái và anh ta lòi ra cái mật rắn. Mật rắn được cắt ra cho chảy mật vô bình rượu. Rồi anh ta cắt ngay chỗ có trái tim và lấy trái tim ra bỏ vô cái ly nhỏ dùng để uống

rượu và đưa cho tôi. Trái tim con rắn lúc đó vẫn còn đập nhè nhẹ. Mọi người chung quanh hỏi thúc tôi bỏ vô miệng ngay thì mới hiểu nghiệm. Tôi làm theo và, ngay tức khắc tôi rợn mình lên một cái như bị một luồng gió lạnh buốt thổi qua và, kể từ lúc đó cho đến tiệc tàn tôi không thể ăn gì được, kể cả uống rượu cũng không vô nữa. Những người ngồi cùng bàn mà bây giờ tôi mới biết tất cả đều là chú sĩ hết. Người nào cũng muốn “chẩn bệnh” cho tôi hết. Người thì chẩn là tại vì tôi mới về nên còn mệt. Người thì chẩn là tại vì tôi bị khác mùi giờ nên bị vật chứ chẳng có gì là quan trọng cả. Người thì chẩn là tại vì khí hậu Sài Gòn hơi oi nên bị như vậy chứ ngày mai là quen ngay.

Ngày hôm sau và liên tiếp hai hôm sau nữa tôi không thể ăn uống gì được và còn bị ới mưa nữa chứ. Vì không ăn được gì nên cứ ới ra toàn là mật làm cái miệng đắng nghét. Cũng may là qua ngày thứ tư thì mọi chuyện cũng qua và rồi một ngày lại như mọi ngày. Tôi ngu dần đến nỗi chính tôi cũng tin là tôi đã bị hành như các điều mà các chú sĩ đã chẩn bệnh cho tôi.

Năm sau tôi lại trở về Việt Nam và lần này thì không vào dịp đầu năm. Người bạn về cùng với tôi năm trước năm nay cũng về chung và cũng lại đề nghị cùng trở lại quán Tri Kỳ, mặc dù trong lòng tôi hoàn toàn không thích món ăn đó nhưng vì nể bạn nên tôi cũng gật đầu.

Màn biểu diễn bắt và giết rắn cũng được các chú phục vụ nhà hàng biểu diễn rất điệu nghệ làm đã con mắt hết biết luôn. Rồi, trái tim con rắn lại cũng được mọi người ưu ái dành tặng cho tôi. Ai đó trong bàn đã lên tiếng: “Quý lắm đó anh”.

Đúng là không có cái ngu nào giống cái ngu nào nên, một lần nữa tôi lại nuốt sống trái tim con rắn. Cũng như lần trước, lần này tôi bị ép phê ngay tức khắc và ép phê cho đến ngày trở về lại bên đây. Trong hơn mười ngày tôi không thể đi đâu ra khỏi nhà vì không ăn được gì nên quá yếu. Về đến bên đây ngày hôm trước thì ngày hôm sau các hiện tượng bắt đầu xuất hiện. Cứ đến khoảng sáu giờ chiều thì toàn thân tôi đổi màu từ từ. Từ màu da bình thường đổi qua màu sậm gần như đen. Mấy ngón tay bỗng mập ú lên như những trái chuối sứ. Xoè bàn tay ra không nhìn thấy kẽ tay. Toàn thân tôi run lên như bị sốt rét và dưới lưng thì đầy nước như đang nằm trên vũng nước và, nửa đêm thì bị mê sảng. Tình trạng này kéo dài cả đêm cho đến sáng thì ngưng lại và tôi đi tắm như người bình thường như không có bệnh gì cả. Tôi những tưởng chỉ bị một lần như vậy rồi chấm dứt chứ nào ngờ nó cứ lập đi lập lại cả vài ngày làm tôi hoảng quá phải đi gặp bác sĩ gấp. Khi nghe tôi kể về hiện tượng đó thì vị bác sĩ khả kính nhìn tôi và hơi nhếch mép vẻ hoài nghi rồi nói:

- Khi nào ông bị như vậy nữa thì gọi điện thoại cho tôi và tôi sẽ đến tận nhà xem sao.

Sáu giờ chiều ngày ngày hôm đó hiện tượng quái đản kia lại diễn ra và khi vị bác sĩ khả kính vừa nhìn thấy tôi ông đã nhảy nhồm lên, nhất là khi nhìn thấy hai bàn tay của tôi, hỏi sáng khi đến gặp ông còn bình thường, vậy mà giờ đây trông cứ như người bị bệnh thủng. Đặc biệt là tuy bàn tay trông như sưng nhưng lại không hề bị đau đớn gì cả. Ông bác sĩ lúng túng rất nhiều khi khám bệnh. Ông đo máu đo nhịp tim cho tôi rất kỹ. Cuối cùng ông phán:

- Tôi viết giấy giới thiệu cho anh vô bệnh viện vào ngày sáng ngày mai vì tôi không thể làm gì hơn được cho ông.

Tôi đang run vì quá lạnh nhưng cũng cố hỏi lại ông vì tôi nghĩ ông thấy khó khăn nên đẩy cho bệnh viện:

- Nếu tôi là Thị trưởng thành phố này thì ông sẽ làm sao?

- Tôi cũng chịu thua luôn vì ông bị nhiễm vi trùng lạ ở các nước vùng nhiệt đới. Tôi sorry ông.

Vị bác sĩ ra về, còn tôi thì tiếp tục run như vẫn run như mọi ngày.

Một buổi chiều sau khi tôi đã được bệnh viện lấy máu lấy nước tiểu lấy phân thử thì có một người Việt Nam đang hành nghề Cán sự xã hội mà tôi cũng quen, ghé thăm tôi. Anh nhìn tôi đang run và hỏi rất nhiều. Mỗi ngày anh vẫn điện thoại hỏi thăm bệnh của tôi cho đến một ngày kia, khoảng mười ngày sau của lần đầu anh đến nhà thăm tôi. Anh hỏi:

- Anh bây giờ ra sao rồi?

- Hết run rồi vì có được chích thuốc.

- Hết thật không?

- Thật mà... mà có chuyện gì không anh?

- Ngày mai tôi đến thăm anh được không?

- Welcome!

- Vậy ngày mai mình sẽ nói chuyện nhiều.

Và, khi gặp tôi anh mới tiết lộ một tin làm cho tôi rùng mình. Anh nói:

- Tôi có quen một anh bạn ở cách đây khoảng bốn mươi cây số và anh ấy bị bệnh cũng giống y chang như anh vậy. Những lúc mê sảng anh thường hỏi vợ là có phải anh bị bệnh aids không. Lúc tỉnh táo và khi tôi đến thăm thì anh nói cho tôi biết có lẽ là tại anh đã lỡ dại nuốt sống trước sau hai trái tim con rắn chỉ trong có bốn ngày cũng ở quán Tri Kỷ. Anh ấy bị phát bệnh cũng cùng một thời gian với anh và ngày hôm qua vợ anh điện thoại báo cho tôi biết là anh vừa qua đời nên tôi vội vàng điện thoại cho anh hỏi xem bệnh tình của anh ra sao.

- Bác sĩ cho biết là trong máu của tôi có vi trùng của thứ thịt nào đó mà tôi đã ăn sống làm cho ảnh hưởng đến gan và thận. Chỉ đến khi đó tôi mới nói thật cho bác sĩ biết là tôi đã lỡ dại nuốt sống trái tim con rắn và ông mới chích thuốc cho tôi một mũi thuốc. Chỉ một mũi thôi. Bây giờ thì xem như tôi đã qua cơn nguy kịch là không còn đổi màu da cũng như không còn run mỗi buổi chiều nữa nhưng tôi phải lên bệnh viện lớn ở Amsterdam để khám gan và thận.

Hú hồn hú vía quá các quý ông “Việt kiều” ơi! Hèn chi ở Việt Nam có quá nhiều ông chết lãng xẹt, có những người đến khi chết vẫn nghĩ là mình chết vì bị bệnh sốt rét. Cứ nhìn con rắn nuốt con chuột rồi mình nuốt trái tim con rắn vẫn còn đang đập. Rùng rợn và dã man quá!

Topa

Nguồn: Internet E-mail by Huỳnh Lương Thọ, K4-71/SQTB/TĐ, BĐTCDT/SĐND, QL-VNCH chuyển

*Đăng ngày Chúa Nhật, July 7, 2013
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, SĐND, QL-VNCH*